

Een vrij gewillige kerst

Monica Haak

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door:

HAMLEY
BOOKS

‘Hier mag alleen personeel komen,’ zegt een norse stem achter me.

‘Sorry,’ zeg ik en draai me om naar een vrouw van rond de veertig met meer groeven in haar gezicht dan in het Himalayagebergte. ‘Ik ben Tess, een vrijwilliger voor het kinderkerstfeest. Ik zoek...’ Ik pak mijn telefoon om de naam van mijn contactpersoon te zoeken, maar Groefgebergte is me voor.

‘Je kostuum hangt daar.’ Ze wijst naar een rek. ‘De kerstman zou hier ieder moment moeten zijn. Het begint om tien uur.’ Ze loopt zonder een reactie af te wachten weg.

Niet veel later verschijnt er een man in de deuropening van een jaar of dertig met een zéér afgetraind lichaam. ‘Ik ben het: de kerstman!’ Hij grijnst met witte tanden die zo in een reclamespotje kunnen.

‘T-Tess,’ stamel ik. *Is dit de kerstman? Wie zou er niet iets op zijn schoot willen doen?*

‘Ik ben Cas, vandaag ook wel bekend als de Casman. Snap je? Kerstman, Casman.’ Hij lacht hierom en meteen ebt zijn aantrekkingskracht weg.

Ik pak mijn kerstvrouwkostuum en kijk om me heen voor een plek om me om te kleden.

‘Je hoeft je voor mij niet te verstoppen, hoor,’ zegt Cas. ‘Je bent niet het eerste vrouwenlichaam dat ik zie.’

‘Pardon?’ stoot ik verbouwereerd uit. ‘Ten eerste bèn ik geen lichaam en ten tweede bepaal ik zelf wie ik mijn lichaam laat zien, en jij bent dat dus niet.’ Ik loop naar de toiletten en kleet me daar om.

Als ik terugkom, heeft Cas zijn kerstmanpak aan, op het jasje na. Hij staart naar zijn borstspieren in de spiegel en spant ze één voor één aan. ‘Je mag best kijken, hoor,’ zegt hij trots. ‘Zes keer per week sta ik in de gym.’

‘Je bent je jasje vergeten,’ zeg ik simpelweg. ‘Waarom wilde ik hier ook weer vrijwilligerswerk doen?’

Als Cas zijn kerstmanjas aantrekt, komt Groefgebergte terug om te vertellen dat de kinderen er zijn. ‘Meneer Randolph is er ook met zijn dochter, dus extra goed jullie best doen!’ roept ze uit en bij die naam gaat er een belletje rinkelen.

Samuel Randolph! Met hem heb ik contact gehad. Hij is de manager van dit tuincentrum.

‘Zijn er veel moeders?’ vraagt Cas, en ik moet me inhouden om hem geen klap te geven.

Groefgebergte knikt en leidt ons naar een gang met een deur. ‘Wacht hier op jullie aankondiging,’ zegt ze en loopt weg, maar Cas duwt de deur al open.

‘Wacht!’ roep ik nog, maar de kerstman loopt al naar zijn troon, het gejubel van de kinderen en de verleidelijke ‘oh’s en ah’s’ van de moeders tegemoet. Ik loop er met een zucht achteraan en kijk naar de kinderen. Het zijn er een stuk of vijftien en een aantal heeft een tekening in de hand. *Hartverwarmend.*

De ruimte is prachtig. Overal hangen gekleurde lichtslingers, er staan meerdere grote kerstbomen vol glimmende ballen en er pronkt zelfs een mechanisch rendier.

‘Ho, ho, ho!’ roept Cas. ‘Zijn er vandaag stoute mensen aanwezig?’

Deze vent maakt me misselijk. ‘Natuurlijk niet,’ zeg ik snel en ik richt me tot de kinderen. ‘Hier zijn alleen maar lieve kinderen, kerstman. Kijk, ze hebben tekeningen gemaakt en willen graag een wens doen.’

Hij kijkt me verveeld aan, alsof hij zich nu pas herinnert dat dit een kinderfeest is.

Het eerste meisje komt bij de stoel staan.

‘Hoi, kerstman, mijn naam is Guusje en ik wens een modeontwerpboek.’

‘Komt voor elkaar!’ roept Cas. ‘Kom, we maken een foto.’ Hij trekt Guusje tegen zich aan en wacht tot hij de moeder van Guusje met een telefoon in haar handen ziet. Hij lacht en steekt zijn gehandschoende duim op. ‘Je moeder mag ook een foto hoor, als ze dat wil,’ zegt hij.

Guusjes moeder stottert een beetje en neemt dan ook een foto met de Casman.

Na een boel slechte grappen van Cas is er nog één meisje over dat nog niet op het podium is geweest. Ze heeft donkerbruine krullen in twee staarten en ze draagt een rode, fluwelen jurk vol glitters.

‘Je bent de laatste, kom maar,’ wenkt Cas haar, maar het meisje schudt haar hoofd.

‘Kom nou, ik doe toch niets?’ zegt Cas, die zijn geduld begint te verliezen.

Vanuit mijn ooghoek zie ik een getinte man van ongeveer half in de dertig met een geïrriteerde blik naar Cas kijken. Vast de vader van het meisje. Mijn blik glijdt over de man heen. Hij heeft donker, krullend haar, een eendagsbaard en draagt een lange beige jas met nette schoenen.

‘Nou, dan niet,’ hoor ik Cas zeggen en het meisje deinst geschrokken achteruit.

De man die ik net geobserveerd heb doet een stap naar voren om het meisje te helpen, maar ze rent langs hem heen de schuifdeuren door naar een ander deel van het tuincentrum. Haar vader volgt haar.

‘Dan moet jij maar op mijn schoot zitten,’ zegt Cas tegen mij en ik klem mijn kaken op elkaar om hem niet finaal de grond in te trappen voor al het publiek.

Ik wend me tot de mensen. ‘Bedankt allemaal voor het komen. Onze kerstman voelt zich helaas ziek dit jaar, dus hij deed een beetje gek. Maar ik zal zorgen dat hij het goedmaakt met leuke cadeautjes onder jullie kerstbomen. Kom vooral volgend jaar terug als er een leukere kerstman is... Ik bedoel, als de kerstman zich beter voelt!’

Ik sleur Cas aan zijn jasje mee de gang in. ‘Wat is er mis met jou?’ tier ik. ‘Je verpest dat hele feest!’

‘Zeg, praat niet zo tegen mijn zoon,’ klinkt een boze stem en ik zie Groefgebergte staan. ‘Hij heeft het toch best prima gedaan?’

‘Best prima?’ Ik snuif. ‘Jullie mogen van geluk spreken dat we geen boze vaders achter ons aan hebben, want jij bent echt een seksistische zak!’ Ik draai me om en ren in de richting van de schuifdeuren waar het meisje door verdwenen is. Ik moet mijn excuses aan haar en haar vader maken voor ze weg zijn.

Het hele tuincentrum is in kerstsfeer en ik loop langs een pluche pinguïnfamilie, zingende mechanische ijsberen en kaarsen die ruiken naar appeltaart. Het meisje is nergens te bekennen en ik draai me zo abrupt om, dat ik tegen iemand aanbots.

‘Mijn hemel, het spijt me,’ klinkt een lage, warme stem. ‘Ik ben mijn dochter kwijt, ik loop als een kip zonder kop.’

‘Dat is niet erg,’ zeg ik meteen. ‘Ik zou ook wegrennen van deze kerstman.’

Hij grinnikt. ‘Jij deed het anders erg goed.’

Ik glimlach dankbaar en mijn blik valt op zijn prachtige mokkabruine ogen.

Zijn blik gaat van mijn blauwgrijze ogen naar mijn neuspiercing en dan naar mijn lippen.

‘Heeft u, eh, enig idee waar ze kan zijn?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ze kan niet ver zijn. We nemen allebei een kant. Haar naam is Jocelyn.’

Ik knik en snel terug langs de ijsberen. De houten chalet is leeg, de grote slee ook. Ik klim over de decoratie heen en schuif van alles aan de kant, maar er is niemand.

Toen ik vroeger in het tuincentrum kwam, kon ik uren kijken naar alle kerstversiering. Mijn favoriete zaal was altijd die van de verlichting en kersthuisjes. Op de gok loop ik naar de donkerste zaal in het tuincentrum en mijn oog valt meteen op een grote sneeuwwand vol lampjes. Ik schuif het sneeuwdoek opzij en onder de stellage zie ik wonder boven wonder het meisje zitten.

‘Hé, Jocelyn,’ zeg ik zacht en ik ga bij haar op de grond zitten.

Ze kijkt behoedzaam naar me op.

‘Mijn naam is Tess. Ik ben de kerstvrouw.’

Jocelyn glimlacht voorzichtig. ‘Nee dat ben je niet,’ zegt ze. ‘Ik weet dat de Kerstman niet bestaat. En Sinterklaas ook niet. Ik ben al tien, hoor.’

Ik lach. ‘Je hebt gelijk. Ik heb een eigen boekwinkel, maar vandaag speel ik kerstvrouw.’

‘Een boekwinkel!’ roept Jocelyn uit. ‘Wat gaaf! Heb je ook boeken over katten? En heksen? En piraten?’

‘Allemaal,’ bevestig ik lachend. ‘Waarom ben je vandaag hier als je niet in de Kerstman gelooft?’ vraag ik.

‘Ik doe het voor mijn vader,’ zegt ze wijs. ‘Sinds mama dood is, doet hij extra zijn best om kerst speciaal te maken.’

Sexy vader is single, gaat er door mijn hoofd, maar ik schud de gedachte van me af. ‘Mis je haar?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt Jocelyn meteen. ‘Maar het is twee jaar geleden, dus het gaat soms iets beter. Waarom ben jij kerstvrouw?’

Ik staar naar mijn handen. ‘Het zoontje van mijn zus is ongeneeslijk ziek verklaard dit jaar en toen realiseerde ik me dat ik iets voor kinderen wil doen. Alle kinderen. Dus ik doe sinds een half jaar vrijwilligerswerk erbij. In ziekenhuizen, op verjaardagen, noem maar op.’

‘Wauw,’ verzucht Jocelyn. ‘Jij bent echt lief.’

Ik glimlach. ‘En jij klinkt heel stoer, waarom ging je je verstoppen?’

‘Soms is het te veel. Alle mensen, alle stemmen, al het geluid. Dan moet ik weg.’

‘Dat snap ik helemaal,’ zeg ik.

‘Jocelyn!’ horen we een stem roepen.

‘Zullen we je vader laten schrikken?’ vraag ik samenzweerderig en Jocelyn knikt.

We wachten tot Jocelyns vader langs de sneeuwmuur loopt en springen dan tevoorschijn.

Hij springt op van schrik maar dan valt zijn blik op zijn dochter. ‘O, lieverdje,’ brengt hij uit en hij omhelst zijn dochter die vol enthousiasme in zijn armen kruipt. ‘Ik had toch gezegd dat je bij papa moest blijven, zijn werk is geen speelplaats.’

‘Sorry, papa,’ zegt Jocelyn.

Wacht. ‘Werkplek?’ breng ik uit.

Hij knikt en steekt zijn hand uit. ‘Samuel Randolph, volgens mij hebben wij contact gehad via de mail. Excuses dat ik mij niet eerder voorstelde, ik was nogal, eh, gestrest.’

Samuel manager sexy single *daddy* Randolph!?

‘Tess is echt lief, papa,’ zegt Jocelyn. ‘Ze is vrij gewillig.’

‘Vrijwilliger,’ verduidelijk ik en ik begin te blozen. ‘Sorry meneer Rudolf. Eh, Randolph.’

‘Zeg maar Samuel.’ Hij zet zijn dochter op de grond, die giechelt en meteen naar de huisjes verderop rent. ‘Bedankt dat je mijn dochter hebt gevonden. Ik wil haar een mooie kerst geven. Haar moeder is overleden en ik heb constant het gevoel dat ik haar tekortschiet.’ Hij slikt.

Ik knijp in Samuels arm en voel de warmte die zich in me verspreidt. ‘Je bent er voor haar en je doet je best, meer kan ze zich niet wensen.’

‘Dankjewel,’ zegt hij en zijn blik valt weer op mijn lippen. ‘En jij? Heb jij nog iets te wensen?’

‘Een normale Kerstman?’ stel ik voor.

Samuel barst in lachen uit. ‘Daar heb je helemaal gelijk in. Magda zeurt al het hele jaar om haar zoon kerstman te laten zijn, maar volgend jaar gaan we zeker voor iemand anders.’

‘En de kerstvrouw?’

‘Die mag blijven. Zij bevalt me wel,’ zegt Samuel met een speelse lach.

‘Tot volgend jaar dan,’ zeg ik, meteen balend dat ik het gesprek zo ineens afkap.

‘Dat zijn wel nog veel dagen,’ zegt Samuel en mijn hart maakt een sprongetje.
‘Is het een idee om elkaar eerder dan dat nog eens te zien?’

‘Oké,’ zeg ik en bijt op mijn onderlip.

Samuel kijkt naar mijn lippen en ik voel de spanning die tussen ons hangt.

‘Papa, kunnen we naar de boekwinkel van Tess?’ roept Jocelyn die plots weer naast ons staat.

‘Nu?’ vraagt hij met een blik op mij.

Ik haal mijn schouders op. ‘Wat mij betreft prima, ik heb de sleutel bij me.’

Jocelyn gilt van enthousiasme en begeeft zich richting de uitgang.

Ik wil achter haar aan lopen, maar Samuel trekt me aan mijn arm terug. Hij legt zijn andere hand in de holte van mijn rug en brengt zijn gezicht dichterbij.

‘Mag dit wel op de werkvloer?’ vraag ik plagend.

‘Gelukkig ben je geen werknemer, maar vrij gewillig,’ grapt hij.

‘Nou!’ roep ik en ik sla hem tegen zijn borst.

Hij omsluit mijn hand en overbrugt de afstand tussen onze lippen. Zijn tong voelt warm en verwelkomend. Zijn lippen zijn zacht. Kriebels verspreiden zich in mijn buik.

Dit is dus écht mijn favoriete hal in het tuincentrum.

HEB JE GENOTEN VAN DIT VERHAAL?

VOLG MEER VAN DE UITGEVERIJ VIA:

Instagram: @uitgeverijhamleybooks

Facebook: Uitgeverij Hamley Books

TikTok: @hamleybooks

Website: hamleybooks.be

VOLG MEER VAN DE AUTEUR VIA:

Instagram: @monicahaakauteur

Facebook: Monica Haak – Auteur

TikTok: @monicahaakauteur